

Aaaaahh ...Le Fre

Med en ny platta i startgroparna, en recording studio i Karibien och med hans redan etablerade distributions bolag är det svårt att inte se livet positivt. Men Nile Rodgers karriär har inte alltid gått spikrakt uppför och han har upplevt mer än vad dom flesta har gjort under sin livstid. Och det är snart 10 år sedan hans bästa vän hastigt dog under en konsert i Japan. Nile berättar i en öppenhjärtig intervju om tiden med Chic, Studio 54 och hur han hanterat karriär och förlusten över att förlora sin bästa vän och vad som egentligen hände den ödesdigra natten, men också vad han åstadkommit och vad han ser fram emot idag.

Text: Karolin Elmquist

Nile Rodgers, idag 53 år, är en av de hetaste musik producenterna i USA och med en resumé som kan göra den mest framgångsrika artist grön av avund. Nile växte upp i New York City och hans intresse för musik började redan i tidig ålder. Han studerade musik och jazz vid den väl ansedda skolan Juilliard och det var också där han insåg att musik var hans kall i livet. Men även om Niles talang var mer än dom flesta kunde önska sig så var vägen till stardom långt ifrån lätt.

Nile har precis kommit tillbaka till staterna efter att ha turnerat med Chic i Europa hela sommaren. För tillfället kopplar han av i sitt hus i Connecticut som han köpte under sin första tid med Chic på 70-talet.

– Jag älskar det här stället, säger han. Det ligger precis vid vattnet och här kan jag koppla av och bara ta det lugnt och umgås med mina vän-

ner.

Huset är dessutom inrett med hans egna recording studio.

När jag frågar honom vilket som var hans absoluta favorit ställe att spela på i Europa blir svaret Roskilde utan tvekan.

Jag förstår snart varför han föredrar vårt kära grannland. Nile berättar att dom har ett speciellt system där dom betygsätter alla band med 1 till 5 stjärnor. Duran Duran fick en stjärna, Green Day fick fem stjärnor. Chic var det sista bandet som uppträdde och dom fick hela sex stjärnor.

– Fattar du, säger Nile. SEX STJÄRNOR, av fem möjliga!

Tiden med Bernard Edwards

I mer än trettio år var bassisten Bernard Edwards och gitarristen Nile dom bästa vänner och medlemmar i samma band. Dom skapade tillsammans

Fuck off Peak, C'est Chic

rockbandet The Big Apple Band och spelade på diverse gig i New York City. 1977 strålade dom samman med trummisen Tony Thompson och startade bandet Chic. Under deras turné i Japan 1996 blev Bernard hastigt sjuk och han hittades död nästa dag. Minnet av hans bästa vän är fortfarande starkt.

När jag frågar om Niles och Bernards förhållande blir han tyst en stund.

– Det är svårt att få folk att förstå vad för slags förhållande vi hade. Jag och Bernard hade ett exceptionellt och unikt förhållande. Han var min bästa vän och vi hade en samhörighet som inte går att beskriva. Hur förklarar man för sin egen familj att man står närmare sin bästa vän än sin egen mamma. Visst älskar jag min egen familj, men med Bernard var det annorlunda.

Han fortsätter med att säga att vänner som ibland hörde dom drog slutsatsen att deras höjda röster betydde att dom grälade, men så var inte fallet.

– Vi grälade aldrig, säger Nile.

Nile skrattar högt och hjärtligt när jag frågar hur dom först träffades i tonåren. Det är en ganska lustig historia enligt honom själv.

– Jag var sjutton år och bodde hos min dåvarande flickvän och hennes mamma. Av någon anledning fick min flickvans mamma för sig att jag skulle gilla den här killen som hon träffat på posten och som också var med i ett band. Hon fick hans telefonnummer och jag ringde upp honom och frågade om han kunde tänka sig att spela med mig. Samtalet gick inte så bra som Nile hade hoppats på och det slutade med att Bernard sa åt honom att aldrig någonsin ringa igen under några som helst omständigheter. Några månader passerade och Nile spelade så gott som varje helg på någon klubb i New York och det var då han fick syn på en kille med en enorm talang och utstrålning.

– Vi sågs så gott som varje helg och vår respekt för varandra var omedelbar och vi började spela musik tillsammans. En dag när vi sitter på tunnelbanan tillsammans kommer min flickvans mamma på och jag tror självklart att hon är på väg fram till mig för att hälsa, istället går hon fram till killen som jag sitter och pratar med och säger hej. Jag fattar ingenting och undrar hur dom känner varandra. Hon tittar sen på mig och säger: Jag visste väl att ni skulle gilla varandra. Jag och den andra killen tittade oförstående på varandra och hon fortsätter: Det här är killen som jag träffade på posten. Jag och Bernard tittade på varandra och sa i kör:

– Oh No, that was you! Och sedan började dom båda skratta.

GENOMBROTET

Chic slog igenom stort i slutet på 70-talet. Även om alla i bandet hade stor talang så var det lättare sagt än gjort att slå sig in i musik branschen och bli tagna på allvar, dels pga av att dom var färgade enligt Nile. Stereotypen var att svarta inte kunde spela rock. Under den här tiden var Studio 54 en av de mest kända och omtalade klubbarna i New York City. Hit kom alla - alltifrån super modeller till musiker till artister av alla de slag.

– Det var en fantastisk tid, säger Nile. För någon som inte var där är det ett svårt fenomen att förklara.

Han fortsätter:

– Jag har varit på de coolaste klubbarna både i Europa och USA, men sanningen är den att dom kan inte mäta sig med Studio 54. Det fanns och det finns fortfarande inget ställe som Studio 54. Så mycket unika och talangfyllda människor samlade på en och samma plats, men också ett tillhåll för dom trendiga. Stämningen var alltid på topp, musiken fantastisk, folket... allt.

Det var inte nödvändigtvis viktigt att vara känd för att komma in på Studio 54, det var mer om personlighet och stil. Hade du rätt kläder på dig? Utstrålade du något speciellt?

Vakterna spelade mycket på detta och det var många som blev nekade vid dörren. Detta blev även bandet Chic väl medvetna om en kväll. Personligen inbjudna av Grace Jones trodde dom att det var en självklarhet att dom skulle komma in. När dom väl kom dit visade det sig att dom inte var uppskrivna på gästlistan. Vakterna nekade och vägrade släppa in dom.

– Det spelade ingen roll vem du var och på ett sätt var det tjusningen med Studio 54. Många gånger gällde det bara att ha rätt "outfit" på sig för att komma in, något annorlunda, något som syntes. Ett känt namn betydde ibland ingenting alls.

Besvikna och förbannade gick dom därifrån. Det var en ovanligt kall natt och snön låg i drivor på gatorna. Nile bodde ett kvarter därifrån och dom bestämde sig för att gå hem till honom och lira ett tag. Väl hemma så började dom sjunga precis vad dom kände och texten visade deras tydliga frustration.

"Aaaahh Fuck off ...Le Freak, C'est Chic."

Bernard sa:

– This is great, we could use this!

Jag var helt säker på att han skämtade och sa det till honom, men det visade sig senare att Bernard varit fullt allvarlig. Trots att vissa ord i texten blev utbytta sen den kvällen så var megahiten "Le Freak" ett faktum och blev en av de största discohitsen genom tiderna.

Chic upplöstes 1983 men strålade samman igen 1992. Sammanlagt har Chic gett ut hela 11 skivor och då är inte Niles 4 solo skivor medräknade. Under sin nästan 10 år långa paus från Chic hjälpte Nile artister som Madonna, Duran Duran, Diana Ross och David Bowie att producera deras mest framgångsrika skivor. Dessa artister är bara en bråkdel av vilka han jobbat med genom tiderna så det är inte konstigt att han blivit utnämnd till en av de mest talangfyllda producenterna någonsin.

EN ÖDESDIGER NATT

Nästa år i april planerar Chic med att komma ut med en ny platta. Då är det exakt 10 år sedan som Bernard Edwards hastigt gick bort under den där turnén i Japan. Skivan är tillägnad Bernard och Nile är enormt stolt över den.

– När vi jobbade med skivan så kändes det helt rätt att ge ut den exakt 10 år efter Bernards död. Det är ett viktigt datum och hans minne lever fortfarande med oss, med mig.

Den ödesdiga kvällen sitter djupt rotad hos Nile och kommer troligtvis alltid att göra. När jag frågar honom vad som egentligen hände den där kvällen för 9 år sedan kommer orden lätt men det är också med stort allvar i rösten.

Det var precis innan dom skulle ut på scen och Bernard såg ganska hängig ut minns Nile. En läkare blev tillkallad som sa att Bernard måste omedelbart tas in på sjukhus. Bernard vägrade trots väldigt hög feber och bad läkaren ge honom en vitaminspruta och att han kunde han läggas in på sjukhuset efter föreställningen. Kommer absolut inte på fråga sa läkaren som beordrade honom att åka in omedelbart.

– Läkaren förstod inte hur trogna vi var våra fan, säger Nile, vi skulle aldrig lägga in oss före en show, möjligen efteråt, men aldrig före eller under.

Sagt och gjort, Bernard fick trots läkarens högljudna protester en vitaminspruta och inom några minuter var dom alla ute på scen. Nile minns att under en låt slutade Bernard att spela och förstod inte vad som pågick utan trodde det var ett trick från sin kompis sida.

– Jag tittade inte på Bernard, men tyckte att wow det låt jättebra att han medvetet ändrat på rutinen.

Vad han senare fick reda på var att Bernard inte medvetet ändrat rutinen och slutat spela utan att han tappat medvetandet under någon minut.

Efter föreställningen gick Bernard till sitt rum för att vila upp sig och Nile gick ut med dom andra på restaurang. På morgonen knackade han på hos Bernard, men fick inget svar.

– Jag öppnade dörren och det första jag såg var Bernards fötter och jag visste nog redan i det ögonblicket att det var något som inte stämde. Jag rusade fram till honom och kände på hans hud och den var samma temperatur som bordet. Jag fick panik då jag förstod att han var borta - död.

Nile tog förlusten över sin allra bästa vän väldigt hårt.

Bernards dödsorsak var lunginflammation.

FRAMTIDSPLANER

Idag äger Nile sitt eget produktionsbolag Sumthing Distribution och har gjort sedan 1998. För tillfället fokuserar dom sig på en ny men dock otroligt populär genre: musik till videospel.

Som om detta inte skulle vara tillräckligt är Nile också på väg att öppna sin helt egna recording studio i Karibien. Aman Resort är planerad att vara helt klar i vinter. Enligt Nile är det det perfekta stället så att han på det viset kan kombinera både jobb och semester.

Samtalet börjar närma sig sitt slut och jag frågar Nile vad han först tänker på om han ska beskriva perioden med Chic. Efter en stunds begrundan säger han:

– Jag måste nog säga människorna, deras kläder och modet under 70-talet. Det var obeskrivbart. Att se alla dessa välklädda tjejer och killar ge järnet på dansgolvet till vår musik, det var värt allt.

Den sista frågan blir vad han tänker på när han hör Sverige.

– Jag vet inte så mycket om Sverige tyvärr, men jag kommer ihåg att en av våra bästa konserter någonsin var just i Stockholm. Men vad jag minns bäst är ett samtal som jag hade med Prince och han sa till mig och jag måste ändra mitt turné schema och spela i Stockholm istället. Visst gillar jag Sverige, men jag blev ändå lite irriterad på Prince och undrade varför i all världen skulle jag ändra om hela vårt schema?

Prince skattade och sa att svaret var enkelt:

-Alla tjejerna är vackra, dom kör bara snygga bilar och dessutom kan dom dansa. Vad mer kan man önska sig? På den frågan blir svaret enkelt.

-Inte mycket, säger Nile, inte mycket.

Discografi Chic

Av Anders Enquist

CHIC
CHIC (1977)
ATLANTIC

7 Nile Rodgers rytmiska, funkiga gitarr och Bernard Edwards snygga discofierade baslinjer utgjorde grunden för vad hela Chic kom att handla om. 1977 släpptes albumdebuten, mitt under den mesta discoeran, men i musiken fanns så mycket mer än vad som då ansågs vara "plain disco". Vilket också paradoxalt nog, men med rätta, gjorde detta album till en discoklassiker. Låtar som Everybody Dance, You Can Get By och Dance, Dance, Dance var ljuvligt övertygande liksom skönt funkiga Strike Up The Band, och här förstod vi att det skulle komma mer. Och det gjorde det...

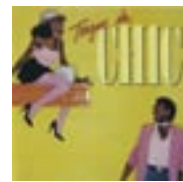

CHIC
TAKE IT OFF (1981)
ATLANTIC

7 Rent musikaliskt tog Chic ett steg tillbaka till en renare och mindre producerad ljudbild och känslan av att Rodgers/Edwards på något sätt ville prestera "svartare" (funk)musik – lyssna på Edwards feta basspel emellanåt - utan att förlora den eleganta prägeln, de pophitsfärgade melodierna och den discofierade soulen speglade albumet. Helt lyckat blev det inte. Men som vanligt var topparna mäktigt fina med Stage Fright som den starkast lysande stjärnan.

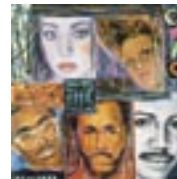
CHIC
TONGUE IN CHIC (1982)
ATLANTIC

7 Kanske ett av bandets mest underskattade album. Förvisso började det hela dofta lite "en dag på jobbet" men här fanns ledigt funkiga och inledande Hangin', fantastiskt fina balladen (med en grymt snygg tempoväxling mitt i låten) When You Love Someone, dräpande melankoliska funkpopppiga Hey Fool och sanslöst snygga och instrumentala City Lights med fläskig funkbas och en ettrig, vacker gitarrslinga.

CHIC
BELIVER (1983)
ATLANTIC

5 Skivförsäljningen dalade, framgångarna som producer och låtskrivare åt andra artister överträffade "moderskeppet", så Edwards och Rodgers presterade ett album sådär i förbifarten. Beliver blev ändå ett värdigt avsked och hade – ja, som vanligt - några toppspår, inkluderat makalöst starka uptempoballaden Take A Closer Look.

CHIC
CHIC-ISM (1992)
WARNER

8 Rodgers och Edwards gjorde comeback med ett både musikaliskt och medlemsuppgrederat Chic. Och redan i de inledande spåren Chic Mystique och Your Love blev lyssnaren varse om att Bernards bas var tyngre än någonsin och Niles gitarr funkigare och ettrigare än ettrigast. Det strävsamma paret var tillbaka tillsammans på allvar igen och mixen av det gamla luftiga Chic och det nu mer moderna och tyngre Chic fungerade alldeles utmärkt ihop. Nile och Edward visar upp en påtaglig hunger och de nya bandmedlemmarna lyser av stolthet av att få medverka på denna resa. Det är nu fyra å kvar av Bernard Edwards liv...

CHIC
CÉST CHIC (1978)
ATLANTIC

8 Med Cést Chic fick Chic sitt stora genombrott och bandet gav oss klassiker som La Freak, I Want Your Love och balladen At Last I Am Free. Men även om dessa tre toppar var milshöga och Rodgers/Edwards med hela albumet bekräftade att bandet var mer än en dagsslända på discohimlen, så kändes det fortfarande som om det fanns mer att vänta. Och det gjorde det...

CHIC
RISQUE (1979)
ATLANTIC

10 Med Risque föll samtliga pusselbitar på plats. Rodgers och Edwards satte spiken i kistan och fick nu officiellt titeln "stilbildande". Här fanns Good Times, ett över åtta minuter långt, idag klassiskt mästestycke. Här fanns enkla men furiöst vackra balladen A Warm Summer Night, monotona mästestycket My Feet Keep Dancing där Edward/Rodgers drog in riktiga stepdansare i studion, klassigt popsouliga My Forbidden Lover, olidligt bitterljuva balladen Will You Cry (When You Hear This Song) och lika bitterljuva och vackra och uptemposläpiga What About Me. Disco Not disco...

CHIC
REAL PEOPLE
ATLANTIC (1980)

8 Utan att förlora sitt "varumärke" så tog nu Chic en annorlunda väg. På omslaget såg bandet mer slick och elegantare ut än någonsin och musikaliskt hade också de funkiga inslagen blivit elegant spetsigare, produktionen bredare och balladerna mer sofistikerade. Men man lät oss också här för första gången på allvar förstå vilken fantastisk (solo)gitarrist Nile Rodgers egentligen var. Hans gitarrspel var mer framträdande än tidigare och titelspåret är ett av bandets topp tio-stunder.

